

Hvor er din hånd?

Kirstine Skou Rydahl

Cand. mag i musikterapi ansat på Stensagerskolen, Aarhus Kommune.
ksrydahl@gmail.com

Mandag, d. 31. marts besøgte finansminister og tidligere borgmester i Aarhus Kommune, Nicolai Wammen, Stensagerskolen i ca. 1 time på baggrund af et brev, jeg sendte til ham og Finansministeriet i december 2024, senere udgivet som læserbrev i Aarhus Stiftstidende.

Brevet kommer her:

Husker du:

Kædedans på Kragelund, Højbjerg - Hvor er din hånd?

Kære Hr. Nicolai Wammen, Finansminister - og ikke mindst tidligere borgmester i Aarhus kommune

Jeg husker din hånd i min sammen med psykisk sårbare voksne på Kultur & Kontaksted Kragelund i Højbjerg, Aarhus. Her dansede vi i ring, mens brugere af Kragelund spillede så sveden dansede på overlæben og vi kiggede lidt generte og berørte på hinanden. Håndtrykket var fast, nærværende og trygt. Jeg skriver til dig nu, fordi jeg oplever, at vores velfærd i Aarhus - og resten af Danmark er truet på det aller, aller vigtigste og dybeste niveau - vores kerneopgave, vores hænder og varme bankende hjerter som medarbejdere. Vi er ved at brænde ud, fordi vi ikke føler, at vi er tilstrækkelige nok, er mange nok, løber stærkt nok til at imødekomme de behov, der er livsnødvendige og udviklende for vores medborgere og deres familier.

31. aug. 2023 sagde du første gang på et pressemøde, at Danmark har en "Bomstærk økonomi".

Som ansat i Aarhus Kommune kan jeg ikke mærke vores bomstærke økonomi. Jeg mærker en stigende forringelse og udsultning af vores kerneopgave. Jeg og mange andre i mit specialpædagogiske/psykiatriske felt er dybt bekymrede, stressede, slidte og tæt på at være udbrændte.

På min arbejdsplads "Stensagerskolen" i Gellerup, Aarhus, en specialske for børn og unge med varige fysiske og psykiske funktionsnedsættelser (Børn med generelle udviklingsforstyrrelser - nogle af de mest sårbare i kommunen), er vi mange dedikerede medarbejdere, og vi har den smukkeste pædagogiske vision om at styrke disse sårbare og udsatte elevers evne til at indgå i fællesskaber, øge deres livskvalitet og højne elevernes evne til mestring og læring.

Lige nu taler vi om SIKKERHED, før trivsel - og til sidst læring og udvikling. Hvor er det fattigt, at vi i et rigt land som Danmark med en "bomstærk økonomi" ikke kan gøre det bedre.

Udenfor Danmark tales om "The Danish Model". Jeg var så stolt af et land, der kunne bryste sig af at tage sig af hinanden, have et sikkerhedsnet, der udviser solidaritet med hinanden, hvor vi udviser medmenneskelighed og passer på hinanden. Uden fællesskaber der er stærke og bæredygtige går vi til grunde i vores institutioner. Danmark er bygget på demokratiske grundværdier, der er værd at kæmpe for.

- Lad os bare skrue en lille my på den forbandede skattestop-knap, være solidariske med hinanden og give til fællesskabet: Vi kan afhjælpe ventelister, ALT for højt sygefravær (der overhovedet ikke kan betale sig, men giver mennesker varige sår på sjælen) indenfor det psykiatriske område, det specialpædagogiske område, vores sygehuse, dag- og døgninstitutioner - jeg kunne blive ved....
- Lad os tænke i lange spor i stedet for pulje-midler. Der søsættes gode projekter og forskningsmidler til det ene og det andet projekt, men når en pulje/bevilling ophører, så spredes dataindsamling og praksisnær kompetenceudvikling for alle vinde og projekter og ny genereret viden går tabt. Den lever vi af - og den viden bærer os fremad. Viden er fremtiden - og vi kan noget helt særligt i Danmark.

- Hvis ikke vores brandrøde kurve i APV'en snart knækkes, har vi ikke noget, vi kan kalde velfærdssystem længere.
- Vi skal passe på hele den offentlige sektor – som vi alle på et tidspunkt kommer i berøring med og er dybt afhængige af – ellers brænder flammen ud.
- Jeg ser en tydelig tendens til en større og større kløft mellem et A og B samfund, hvor dem med midler og overskud i netværk og familier kan vælge alternativer, f.eks. en privat sundhedsforsikring, privat behandling, mm. mens andre ubemidlede ikke kan. Det er ikke i orden. Vi skal være solidariske med hinanden og hjælpe hinanden. Kun sammen er vi stærke.

Jeg er en bekymret medborger ansat i Aarhus Kommune der prøver at fortælle, hvad jeg har på hjertet. Jeg håber du lytter.

*"Jeg kan se, jeg kan høre, jeg kan mærke
Min stemme, min krop og mit hjerte
Sammen er vi stærke, du og jeg – du og jeg"*

*Vores afslutningssang til Fællessamling på
Stensagerskolen.*

Mange gode julehilsner fra Kirstine Skou Rydahl, cand. mag i musikterapi ansat på Stensagerskolen i Vejlederteamet, Gellerup, Aarhus – Danmarks bedste, nu urimeligt hårdtprøvede arbejdsplads.

Vi, 7 personer i alt, var på rundtur på skolen, sang "Stensagersangen" med tre helt forskellige klasser (elever med multiple funktionsnedsættelser, elever med Autisme Spektrum Forstyrrelse og flere andre elever med forskellige psykiske og fysiske funktionsnedsættelser).

Efter fællessangen blev vi i rummet, og Nicolai Wammen blev inviteret til dialog af flere elever og tog sig tid til at samtale om stort og småt, holde i hånden og være i kontakt med eleverne – helt i øjenhøjde.

Vi sluttede besøget af med et dialogmøde i musikterapien, hvor der blev lyttet og stillet uddybende og gode spørgsmål til vores situation på Stensagerskolen.

Jeg er meget taknemmelig, glad og stolt over det respektfulde besøg.

Susanne V. Hjermitslev, skoleleder, Kirstine Skou Rydahl, musikterapeut, Nicolai Wammen, og Gitta Catalina Møller forperson for skolebestyrelsen.